

# РЕШЕНИЕ

№ 6892

гр. София, 22.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,**  
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Антони Йорданов**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3346** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на В. М. А. от [населено място], срещу Заповед № 1428/16.03.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, в качеството му на държавен служител на длъжност „главен експерт“ с ранг V-ти старши, в дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“ /ДПМРСР/, отдел „Договориране на частни мерки“ в ДФЗ, считано от 16.03.2021г., поради съкращаване на длъжността.

Излагат се твърдения, че оспореният административен акт е незаконосъобразен по съображения за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. По същество твърденията са, че не е налице съкращаване на длъжността. Твърденията са, че служителят е бил командирован по реда на чл. 81б от ЗДСл в ГД ОПОС към МОСВ по тристранно споразумение, до 15.03.2021г., когато със Заповед № 1425/15.03.2021г. е прекратено изпълнението на длъжността. След прекратяване на изпълнението на длъжността А. е депозирал заявление пред директора на ДФЗ за възстановяване на предишната длъжност, която е заемал преди подписването на споразумението. Вместо да бъде възстановен на предходната длъжност на А. било прекратено служебното правоотношение. Моли за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – изпълнителен директор на ДФЗ, чрез процесуален представител юрк. В., аргументира становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а и от доказателствата се установява, че жалбоподателят В. М. А. е заемал длъжността „главен експерт“ с ранг I-ви младши, в ДПМРСР, отдел „Договориране на частни мерки“ в ДФЗ, съгласно Заповед № 74/03.02/18.01.2017г. на ИД на ДФЗ (л. 263). На основание чл. 81б от ЗДСл на 30.10.2017г. е сключено споразумение (л. 284) между министъра на околната среда и водите, ИД на ДФЗ и В. М. А., съгласно което А. да бъде временно преместен на държавна служба в Министерството на околната среда и водите на длъжност „заместник главен директор“ в главна дирекция „Оперативна програма околна среда“ за срок от 4 години. Издадена е и Заповед № 578/30.10.2017г. от ИД на ДФЗ, с която на А. се възлага задължението да изпълнява длъжността „заместник главен директор“ в главна дирекция „Оперативна програма околна среда“, считано от 01.11.2017г. до 31.10.2021г. Със заповед № 1451/01.04.2020г. А. е преназначен на длъжност главен експерт с ранг V-ти старши в ДПМРСР, отдел „Договориране на частни мерки“ в ДФЗ.

Със Заповед № 501/15.03.2021г. на Министъра на околната среда и водите е прекратено служебното правоотношение с А. поради предсрочно прекратяване на временното преместване в друга администрация по искане на органа по назначаването. Със Заповед № РД-255/30.03.2021г. по реда на чл. 99 от АПК диспозитива на Заповед № 501/15.03.2021г. е изменено както следва: „да се прекрати временното преместване, като се уведоми ДФЗ“. С писма от 15.03.2021г. и 31.03.2021г. ДФЗ е уведомено за издадените заповеди от министъра на околната среда и водите.

На л. 301 от делото е приложено Заявление вх. № 02-6500/15.03.2021г. от В. А. до ИД на ДФЗ, с което иска да бъде възстановен на заеманата длъжност „главен експерт“ в дирекция ДПМРСР, считано от 15.03.2021г.

Постановена е Заповед № 1428/16.03.2021г. на ИД ДФЗ, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, в качеството му на държавен служител на длъжност „главен експерт“ с ранг V-ти старши, в дирекция ДПМРСР, отдел „Договориране на частни мерки“ в ДФЗ, считано от 16.03.2021г., поради съкращаване на длъжността.

По делото са представени справки за прекратени служебни правоотношения със служители и новоназначени служители в дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“ за периода 16.03.2021г. – 09.06.2021г., както и за преназначени и командировани такива. Представено е и поименно разписание на длъжностите в ДФЗ към 15.03.2021г, 16.03.2021г. и към 14.05.2021г. Приложени са и Процедури за назначаване, преназначаване и освобождаване на служителите в ДФЗ.

При така установената фактическа обстановка, Съдът прие следните правни изводи:

Жалбата предмет на настоящето производство е подадена пред съда в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от активно легитимирано лице, поради което същата е процесуално

допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, Съдът намира жалбата за основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, действал в кръга на предоставените му правомощия, на основание чл. 108, ал. 1 от ЗДСл във връзка с чл. 10, т. 9 от Устройствения правилник на ДФЗ.

Спазена е установената форма. Оспорената заповед е писмена и съдържа съществените реквизити, изискуеми от специалната разпоредба на чл. 108, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл: посочени са правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. В мотивите на акта административният орган е посочил, че причина за прекратяване на служебното правоотношение е съкращаване на длъжността, считано от определена дата.

В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорената заповед е издадена при неспазване на срока на отправеното предизвестие, но това не представлява съществено нарушение, тъй като предизвестие не е съществен елемент от фактическия състав на прекратяването на служебното правоотношение.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, съгласно който органът по назначаването може да прекрати едностранно служебното правоотношение при съкращаване на длъжността. Спорът е изцяло материално-правен относно наличието на реално съкращаване на длъжността. Според легалното определение на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията - длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. Изложеното установява основните белези на понятието: нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. За да се приеме, че една длъжност е реално съкратена по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, трябва да бъде установено, че тази длъжност вече не фигурира като наименование /нормативно определена позиция/ в щатното разписание на съответната администрация и като съвкупност от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. Двете предпоставки следва да съществуват кумулативно. Доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства е на ответника като орган по назначаването, т.е. органът по назначаването носи доказателствената тежест за обстоятелството, че е извършено реално, а не фиктивно съкращаване на процесната длъжност.

От приложените по делото доказателства се установява, че Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“ структурно звено на ДФЗ /арг. от чл. 12, ал. 1 и чл. 31, т. 5 от Устройствения правилник на ДФЗ/. Според приложение към чл. 12, ал. 3 от УП на ДФЗ общата численост на ДПМРСР при ДФЗ е 98 бр. Видно от приложеното по делото поименно длъжностно разписание на ДФЗ към 15.03.2021г., дирекция ДПМРСР е с обща численост 98 бр. служители, от които отдел „Договориране на частни мерки“ има 51 бр. служители, от които 23 бр. на длъжност „главен експерт“. Съотнесено към 16.03.2021г. общата численост на дирекцията е 98 бр. служители, от които отдел „Договориране на частни мерки“ има 50 бр. служители,

от които 22 бр. на длъжност „главен експерт“, а към 14.05.2021г. обща численост 98 бр. служители, от които отдел „Договоряване на частни мерки“ има 64 бр. служители, от които 31 бр. на длъжност „главен експерт“. По делото е приложен и списък с преназначени служители в ДМПСР, отдел „Договоряване на частни мерки“ за периода от 16.03.2021г. до 09.06.2021г., от който е видно, че 41 бр. служители са били преназначени в съответния отдел от други структурни звена на ДФЗ, от които на 8 бр. на длъжност „главен експерт“. От приложените на л. 345 и 346 справки се установява, че в коментирания отдел към ДМПСР са новоназначени 8 бр. служители, като са прекратени правоотношенията с 5 бр. служители.

Следователно, първата предпоставка - да не съществува като нормативно определена позиция длъжността „главен експерт“ в дирекция ДМПСР, отдел ДЧМ не се установява при сравнение на представените от ответника щатни разписания преди и след 15.03.2021г., 16.03.2021г. и 14.05.2021г., нещо повече, установява се, че според последното поименно разписание сочените длъжности са увеличени.

От данните по делото се установява, че В. А. на основание чл. 81б от ЗДСл. е бил преместен да изпълнява държавна служба в друга администрация. Установява се още, че при условията на чл. 81б, ал. 5 от ЗДСл. упражняването на държавна служба е било предсрочно прекратено. Разпоредбата на ал. 6 на чл. 81б от ЗДСл. изрично урежда въпроса, че след изтичането на срока за временно изпълнение на длъжност в друга администрация, както и в случаите по, ал. 5, държавният служител заема незабавно предишната си длъжност в изпращащата администрация. Т.е. от анализа на цитираните разпоредби следва извода, че в отдел ДЧМ на ДМПСР, не е на лице незаета щатна бройка за длъжността „главен експерт“. В тази връзка със заявление вх. № 02-6500/15.03.2021г. А. е искал възстановяване на длъжността „главен експерт“ в отдел ДЧМ на дирекция ДМПСР. Установява се още от приложените поименни разписания на длъжностите, че към 15.03.2021г. в отдел ДЧМ на дирекция ДМПСР е имало незаета длъжност „младши експерт“. Вместо обаче да възстанови служителя на заеманата от него длъжност, органът по назначаване предприема действие за съкращаване/увеличаване на щатни бройки за длъжностите "главен експерт" и "младши експерт" в отделите "Контрол върху обществените поръчки" и "Договори по частни мерки", които според настоящият състав не съставляват действително съкращение на длъжността. Видно от сравняваните поименни длъжностни разписания за процесния отдел ДЧМ, към дата 15.03.2021г. е налице една свободна щатна бройка „младши експерт“. Налице са и още две свободни щатни длъжности „старши експерт“ в отдел „Методология и контрол“ и отдел „Прилагане на стратегии за водено от общностите местно развитие“

Ако действително в отдел "Контрол върху обществените поръчки" е имало необходимост от допълнителна длъжност "младши експерт", то органът е имал възможността да премести една от незаетите такива длъжности от другите отдели, а не да трансформира длъжността, на която е заета от оспорвания. Казаното дотук мотивира съда да достигне до извода, че промяната в щатното разписание цели единствено прекратяване на правоотношението с В. А., а не оптималното функциониране на администрацията и е в разрез с принципа за съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК. Допълнително следва да бъде посочено, че сравнени поименното разписание на длъжностите към 14.05.2021г. и това от 16.03.2021г. се установява увеличение на длъжностите „главен експерт“ от 22 на 31 щ. бр., а общата численост от 50 на 64 щ. бр. в отдел ДЧМ. В този смисъл е Решение №

3434/05.03.2020 г. по адм. д.13 226/2019 г. на ВАС, според което промените в утвърдените длъжностни разписания, налагат извода, че описаните по-горе действия, извършени от органа по назначаване, макар и сторени в рамките на оперативната самостоятелност на органа, очеводно не целят обезпечаването на работата и по-добрата функционалност при организацията и изпълнението на заложените дейности в съответните отдели, а освобождаване на конкретен служител, какъвто е настоящия случай.

От всичко изложено, единственият възможен извод, който може да направи настоящата инстанция, въз основа на всички представени доказателства, оценени поотделно и в тяхната съвкупност, е че към датата на постановяване на оспорената заповед, издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. не е налице реално съкращаване на длъжността "главен експерт", заемана от В. А., поради което не са налице материалноправните основания за прекратяване на служебното правоотношение.

При този изход на делото основателна е претенцията на оспорващия за присъждане на разносните по делото. От ответника е направено възражение за прекомерност.

Съгласно законовите разпоредби, при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът може да присъди по-нисък размер на разносните в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закон за адвокатурата. В тази връзка, Съдът съобрази Определение № 6529 от 05.15.2014 г. на ВАС по административно дело № 5442/2014 г. Законите разпоредби, изискват Съдът да направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, като изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора и се прецени съответствие между размера на възнаграждението и усилията за защитата.

В случая делото не се отличава с фактическа и правна сложност, разгледано и решено е в две съдебни заседания, поради което претендираното адвокатско възнаграждение от 1000 лева следва да бъде редуцирано съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София-град, II отделение, 28 състав

### РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на по жалба на В. М. А. от [населено място], срещу Заповед № 1428/16.03.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, в качеството му на държавен служител на длъжност „главен експерт“ с ранг V-ти старши, в дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“ /ДПМРСР/, отдел „Договориране на частни мерки“ в ДФЗ, считано от 16.03.2021г., поради съкращаване на длъжността.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на В. М. А. сумата от 500 (петстотин) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението де с връчи на страните.

СЪДИЯ: